

Chronić Unię i promować nasze wartości

Przyjęto na Kongresie EPL w Madrycie (Hiszpania),
w dn. 21-22 października 2015

Wartości europejskie stoją obecnie w obliczu największych wyzwań od czasu Zimnej Wojny. Jednakże w odróżnieniu od tamtych czasów, dzisiejsze wyzwania nadchodzą z wielu kierunków: z zachodniej oraz z południowej granicy Unii Europejskiej; niektóre z nich mają charakter globalny, podczas gdy inne mają źródło wewnątrz naszych społeczeństw. Jednak jeśli my, Europejczycy, wraz z sojusznikami z USA i z innych państw, zmobilizujemy wolę polityczną i opracujemy właściwe odpowiedzi na obecne zagrożenia, nie tylko będziemy w stanie je przezwyciężyć, ale staniemy się również dzięki temu lepszą i silniejszą Unią. Europejska Partia Ludowa (EPL) jest gotowa do przeprowadzenia działań dążącym do tego celu.

Demokracja liberalna, oparta na rządach prawa i systemie wielopartyjnym, silne społeczeństwo obywatelskie, swoboda wyznania, słowa i stowarzyszenia oraz nasze wartości judeochrześcijańskie są obecnie kwestionowane w bezprecedensowy sposób. Wierzymy, że nasze przekonania i chrześcijańsko-demokratyczne wartości mogą stanowić przekonującą odpowiedź na te wyzwania. Rosyjska agresja zagroziła międzynarodowemu bezpieczeństwu oraz politycznemu i prawnemu porządkowi w Europie. Kryzysy, wojny i fale uchodźców mnożą się w sąsiedztwie granic Unii Europejskiej. Istnieje również wiele wyzwań globalnych, zagrożeń dla otwartego rynku i gospodarki światowej, a w niektórych regionach rozprzestrzenianie się modeli autorytarnych oraz nasilenie się terroryzmu dżihadystycznego, który w szczególności uderza w chrześcijańskie mniejszości na całym świecie i przywodzi je na krawędź wyginięcia w ich rodzimych krajach na Bliskim Wschodzie oraz w Afryce. Inny charakter mają wyzwania światowe o destrukcyjnych konsekwencjach, takie jak zmiana klimatu, dostawy energii i bezpieczeństwo żywnościowe.

Wiele z tych zewnętrznych wydarzeń ma bezpośrednie konsekwencje dla lub jest nierozdzielnie połączone z wewnętrzną sytuacją w państwach członkowskich Unii Europejskiej, jak np. „rodzimy terrorizm”, dżihadysta, handel ludźmi, niebezpieczny populizm i wpływy Rosji. Podział na zagrożenia zewnętrzne i wewnętrzne bardziej niż kiedykolwiek wcześniej nie ma już zastosowania. W tym kontekście, migracja wynikająca z masowego przyływu ludzi do Europy stawia ogromne wyzwania dla naszych wartości i społeczeństw. Migracja jest problemem długoterminowym i wymaga spójnej i wspólnej reakcji na szczeblu Unii Europejskiej.

Ponadto ważne będzie, abyśmy, jako Europejczycy byli pewni siebie w promowaniu naszych uniwersalnych wartości zarówno poza Unia Europejską jak i w ramach UE. Polityka zagraniczna i bezpieczeństwo są zbyt często uważane za kwestie będące w wyłącznej gestii rządów państw. Kryzys ekonomiczny i finansowy sprawił, że wiele państw skupiło się na kwestiach wewnętrznych, mimo, że według badań opinii publicznej, silniejsza i bardziej zjednoczona polityka zagraniczna i bezpieczeństwa Unii Europejskiej jest wciąż opcją preferowaną przez obywateli.

Jednocześnie mimo wszystkich problemów, Europa ma do wykorzystania wiele ważnych szans. Dobrobyt i wolność indywidualna ogromnej większości Europejczyków nigdy nie były tak dobrze rozwinięte; Europejski model społeczny i gospodarczy wciąż jest atrakcyjny. Euromajdan na Ukrainie wyraźnie wykazał, że demokraci i społeczeństwa na całym świecie inspirowane są zachodnimi modelami rządów prawa, praw człowieka oraz demokracji wielopartyjnej. Oceniając realistycznie zagrożenia i wyzwania, musimy jednocześnie być świadomi naszych silnych stron i korzystać z nich, aby wypracować odpowiednie strategie i odpowiednie instrumenty, które pozwolą im działać.

U podstaw obecnej słabości Unii Europejskiej i jej skupienia na sprawach wewnętrznych leży kryzys gospodarczy i finansowy, który rozpoczął się w roku 2008, oraz brak konkurencyjności w zbyt wielu państwach członkowskich, który dopiero stopniowo ustępuje miejsca szerokiemu, zrównoważonemu społecznemu i gospodarczemu ożywieniu. Łączą się one z brakiem zarządzania gospodarką w Unii Europejskiej, jako całości i w strefie Euro w szczególności. Silniejsza unijna polityka zagraniczna i polityka bezpieczeństwa oraz Unia Europejska odporna na wewnętrzne pokusy populistyczne i autorytarne nie mogą istnieć bez stabilności społecznej ani bez bardziej dynamicznej, konkurencyjnej, bogatszej i tym samym silniejszej Unii. Dla EPL silna i zjednoczona Unia działająca wspólnie, jest najlepiej przygotowana do zmierzenia się z licznymi wyzwaniami i zagrożeniami dla naszych podstawowych wartości i dla naszego stylu życia. Jeżeli nie będziemy bronić i promować naszych wspólnych wartości, mogą być one zagrożone lub zupełnie stracone.

1. Skąd pochodzimy: Nasze podstawowe wartości

Europa zawsze dążyła do tego, by być miejscem kultury, racjonalności, postępu, wiary i wiedzy, z osobą ludzką znajdującą się w centrum życia społecznego i w centrum działań politycznych. Nauczyliśmy się z historii – naszej i innych. Kieruje nami europejskie oświecenie i będziemy tego bronić przed starymi i nowymi wrogami. Polityczne myślenie EPL oparte jest na fundamentalnych, współzależnych, jednakowo ważnych i uniwersalnych wartościach judeochrześcijańskich i demokratycznych: godności ludzkiej, pokoju, wolności i odpowiedzialności, demokracji, zasadniczej równości w tym równouprawnienia mężczyzn i kobiet, sprawiedliwości i solidarności, rządach prawa, systemowi wzajemnej kontroli i równowagi, rozdzieleniu państwa i religii, tolerancji, wolności słowa, prawdzie i na zasadzie pomocniczości. Chrześcijańska Demokracja, poza innymi tradycjami, znajduje się w centrum politycznych idei tworzących naszą polityczną rodzinę. Ludzka godność jest nadrzędną wartością, która pozwala nam odnaleźć równowagę wśród wszystkich innych wartości.

Globalne poszanowanie wolności religii, w tym prawa do zmiany wiary lub do jej braku, musi być w pełni wprowadzone na całym świecie. Każda osoba musi być w stanie osiągnąć rozwój osobisty, niezależnie od jej pochodzenia, płci, rasy, orientacji seksualnej, narodowości, wyznania, statusu społecznego, stanu zdrowia lub wieku. Nie będziemy przyjmować ideologii inspirowanych terroryzmem dżihadystyczny ani żaden inny, lub które prowadzą do powstawania społeczeństw równoległych, w których nasze najważniejsze wartości konstytucyjne są systematycznie podważane. Wolność słowa, równouprawnienie mężczyzn i kobiet oraz szacunek i dialog między wspólnotami religijnymi są kluczowymi elementami naszego systemu wartości. Wszelkie formy antysemityzmu oraz inne rodzaje dyskryminacji grup etnicznych i wyznaniowych są całkowicie nie do przyjęcia i nie ma dla nich miejsca w naszych społeczeństwach. Zachęcamy również wszystkie religijne, kulturalne i etniczne wspólnoty w Europie do przyjęcia naszych wspólnych wartości europejskich i do dostrzeżenia swojej odpowiedzialności w promowaniu pokoju i bezpieczeństwa poprzez wyraźne przeciwstawianie się radykalizmowi i wszelkim formom przemocy. Wszelkie ustawodawstwo musi rozwijać się w oparciu o uniwersalny szacunek dla podstawowych i niepodważalnych praw zdefiniowanych w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka z 1948 roku, w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z 1950 roku oraz Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej potwierdzonej w Traktacie

Lizbońskim z 2009 roku. W ramach tej Karty po raz pierwszy w historii ludzkości, 500 milionów osób sprzeciwiło się karze śmierci i wyraziło swoją gotowość do walki o to na świecie. Jesteśmy w pełni oddani międzynarodowemu porządkowi opartemu na prawie międzynarodowym i Karcie ONZ, która wspiera pokojowe rozwiązywanie konfliktów i gwarantuje nienaruszalność granic. W pełni też uznajemy prawo narodów do wolnego i suwerennego określania swoich systemów politycznych i sojuszy, niezależnie od tego, gdzie te narody znajdują się pod względem geograficznym. Jesteśmy również zdecydowani, aby wspierać ruchy demokratyczne i demokratyczne partie polityczne, które podzielają nasze główne wartości, niezależnie od tego, gdzie one powstają. Odrzucamy konwencjonalne pojęcie dotyczące sprzeczności wartości z interesami. W rzeczy samej według nas wartości powinny być określane, jako długoterminowe interesy. EPL jest wiodącą europejską siłą dążącą do promowania tych wartości na całym świecie.

2. Wzmacnianie stabilności i przygotowanie do rozszerzenia: Bałkany Zachodnie

Państwa Zachodnich Bałkanów wiele wycierpiały w czasie wojen w latach 90-tych oraz ich konsekwencji. W ciągu ostatnich 15 lat każde państwo w regionie stało w obliczu trudnego społecznego, politycznego i gospodarczego środowiska i dążyło w kierunku Unii Europejskiej we własnym tempie.

Mając na uwadze to, że rozszerzenie Unii Europejskiej było jedną z najbardziej udanych polityk europejskich i że w zasadzie udowodniło ono znaczenie modelu europejskiego, pozostaje ono ważną odpowiedzią na podwójne wyzwanie konsolidacji globalnej roli i potwierdzenia odpowiedzialności Europy za ustabilizowanie kontynentu. Rozszerzenie Unii Europejskiej to skuteczne narzędzie promowania wolności, demokracji, pokoju, stabilności, rozwoju społecznego i gospodarczego oraz praw człowieka i rządów prawa w całej Europie. Dążymy do tego, aby uczynić ze ściślejszego stowarzyszenia z krajami partnerskimi skuteczne narzędzie do promowania tych celów w naszym sąsiedztwie.

Nasze podejście do krajów kandydujących musi być dostosowane do postępów każdego z tych państw w wypełnieniu kryteriów kopenhaskich i wdrożeniu koniecznych reform oraz do ich zdolności do integracji z Unią Europejską. Data przystąpienia do Unii Europejskiej zależy również od zaangażowania każdego z państw w przestrzeganie europejskich zasad i wartości. W międzyczasie Unia Europejska nie powinna ulegać zmęczeniu spowodowanemu rozszerzeniem, ale powinna raczej utrzymywać pronunijne nastroje w regionie Bałkanów Zachodnich i wspierać aspiracje tych państw do dołączenia do Unii Europejskiej. Przyszli członkowie Unii Europejskiej z regionu Bałkanów Zachodnich powinni zdać sobie sprawę z tego, że pokój, stabilność i dobrobyt w tym regionie będą miały długofalowy pozytywny wpływ na bezpieczeństwo i stabilność całego kontynentu europejskiego. Muszą zatem przestrzegać europejskich wartości i fundamentalnych zasad. Jako EPL musimy podkreślić, że integracja tego regionu z naszą Unią będzie możliwa jedynie wtedy, gdy spełnione zostaną standardy rządów prawa, niezależnych i skutecznych systemów sprawiedliwości, zwalczania korupcji, dobrych stosunków sąsiedzkich, praw człowieka i poszanowania prawa międzynarodowego. Autentyczne próby nawiązania dobrych relacji sąsiedzkich powinny być uznane za warunek wstępny dalszych kroków w ramach procesu akcesyjnego. Dlatego też EPL wspiera i zachęca do współpracy regionalnej na Bałkanach Zachodnich, jako narzędzia do wzmocnienia pokoju między wszystkimi grupami etnicznymi w regionie. Normalizacja stosunków między wszystkimi państwami, a w szczególności między Prisztiną i Belgradem, jest kluczowym elementem i musi zostać zintensyfikowana. Unia Europejska powinna zachęcać wszystkie państwa regionu do pogodzenia się z bolesnymi wydarzeniami ich wspólnej niedawnej przeszłości. Społeczeństwo obywatelskie i jego organizacje będą musiały odegrać w tym kontekście wyjątkowo ważną rolę.

3. Przecistawianie się agresji i niesienie pomocy naszym przyjaciołom: Wymiar wschodni

Chcemy dobrych, stabilnych, pomyślnych i obustronnie korzystnych stosunków ze wszystkimi naszymi wschodnimi sąsiadami. Chcemy mieć partnerów na wschodniej granicy Unii Europejskiej. Dlatego też chcemy prawdziwie demokratycznej, pokojowej, silnej, wolnej i żądanej Rosji jako ważnego i wiarygodnego partnera dla Unii Europejskiej, w szczególności w kwestii rozwiązywania wspólnych regionalnych i globalnych wyzwań. Jesteśmy przekonani, że zdecydowana większość Rosjan chce spokojnej przyszłości w stabilnym i wolnym kraju. Wierzimy, że cztery wspólne obszary określone w 2003 roku między Unią Europejską i Rosją mogą na dłuższą metę przyczynić się do dobrobytu, stabilności i bezpieczeństwa tego kontynentu. Niestety w ciągu ostatnich 15 lat Rosja dążyła w zupełnie innym kierunku. Wielu z nas zbyt długo nie dostrzegało tego rozwoju sytuacji. Nielegalna aneksja Krymu i Sewastopola przez Federację Rosyjską była aktem agresji zewnętrznej. Obecnie agresji zewnętrznej Rosji towarzyszą wewnętrzne represje. Razem stały się one największym zagrożeniem dla naszego bezpieczeństwa i naszych wartości w naszym wschodnim sąsiedztwie. Nie przestaniemy próbować rozwijać współpracy i partnerstwa z Rosją, ale będzie to możliwe tylko z Rosją, która będzie chciała być naszym partnerem i wypełniać swoje zobowiązania międzynarodowe.

Obecni przywódcy Rosji znajdują się na kursie kolizyjnym z Zachodem. Scentralizowali oni władzę w niespotykanym stopniu. Państwo rosyjskie, jego służby porządkowe i wywiadowcze oraz jego duże przedsiębiorstwa weszły w stan niebezpiecznej symbiozy. Definiuje ono demokrację, rządy prawa i funkcjonujące gospodarki w graniczących z nią państwach jako zagrożenie dla swojej autokratycznej władzy. Stworzyło ono antyzachodnią, antyliberalną narrację, która łączy wielkorosyjski nacjonalizm z nostalgią za Związkiem Radzieckim. Dzięki swojej koncepcji „wojny hybrydowej”, która łączy aktywizm polityczny, naciski dyplomatyczne i gospodarcze, szantaż energetyczny, cyberwojnę, propagandę oraz regularne i nieregularne działania wojskowe, Rosja rzuca wyzwanie, na które Zachód wciąż nie znalazł właściwej odpowiedzi. Jednocześnie wszyscy zdajemy sobie sprawę z tego, że Rosjanie są pierwszymi ofiarami tej sytuacji. Dzięki kombinacji wspierania finansowego i innych form wsparcia dla europejskich prawicowych i lewicowych partii populistycznych, przekupstwa i korupcji oraz zorganizowanych prób przejęcia Zachodnich mediów, Rosja wywiera znaczący wpływ na opinię publiczną i procesy decyzyjne wewnątrz samej Unii Europejskiej.

Aby osiągnąć stabilność, demokrację i dobrobyt w krajach Partnerstwa Wschodniego i przeciwdziałać licznym zagrożeniom wywodzącym się z Rosji rządzonej przez Putina, Unia Europejska i jej państwa członkowskie muszą opracować strategię skupioną na rozwoju sąsiedztwa wschodniego, powstrzymywania Rosji i odstraszania rosyjskiej agresji. Proces ten będzie trwał przez długi czas zanim przyniesie efekty. Jednym z błędów, które Unia Europejska popełniła w poprzednich strategiach wschodnich, było oczekiwanie zbyt szybkich rezultatów. Jednocześnie musimy wysłać do Rosjan silny sygnał, że są oni Europejczykami i integralną częścią naszej wspólnej europejskiej kultury. Nie chcemy ich marginalizować w naszej przyszłej Europie. Wiemy, że są oni Europejczykami i prosimy ich, aby zachowywali się jak Europejczycy.

- **Rozwijanie Polityki Sąsiedztwa Wschodniego**

Koncepcje Polityki Sąsiedztwa Wschodniego (ENP) i Partnerstwa Wschodniego (EaP) muszą zostać zasadniczo zmienione, stać się bardziej proaktywne, miarodajne, elastyczne i bardziej polityczne, aby zapewniać długoterminowe zaangażowanie Unii Europejskiej i cieszyć się większym wsparciem ze strony państw członkowskich. Unia Europejska powinna dążyć do wyraźniejszego rozróżnienia między państwami docelowymi i stosować podejście „więcej za więcej”, ostrożnie dopasowując naszą ofertę współpracy w odniesieniu do zakresu, w jakim państwa docelowe gotowe są działać. Unia Europejska musi nadal wspierać prawa człowieka, demokrację, rządy prawa, dobre rządy i walkę z korupcją w całym sąsiedztwie wschodnim. Współpraca ze społeczeństwem obywatelskim i ułatwianie kontaktów obywateli między państwami Partnerstwa Wschodniego a Unią Europejską będzie kluczową częścią działań wspierających demokrację.

Zgromadzenie Parlamentarne Euronest, organizacje pozarządowe oraz fundacje polityczne, think tanki oraz Europejska Fundacja na rzecz Demokracji powinny odgrywać kluczową rolę w tym procesie. Wymiana dobrych praktyk oraz spotkania rzeczników praw obywatelskich krajów Partnerstwa Wschodniego również powinny być wspierane. Ukraina jest kluczowym krajem w tym kontekście: będzie ona potrzebowała większego wsparcia dla reform politycznych, administracyjnych i ekonomicznych. Aby pozwolić jej na skuteczne reformy, będzie ona potrzebowała czegoś więcej niż wsparcia finansowego i zachęt politycznych. Będzie ona potrzebowała skutecznych rządów na poziomie lokalnym i regionalnym, funkcjonalnej decentralizacji i reform administracji publicznej oraz nieprzerwanej gwarancji praw mniejszości. Będzie ona potrzebowała jaśniejszej perspektywy przedmiotowej współpracy i partnerstwa z Unią Europejską i nigdy nie powinna być traktowana jako „strefa buforowa” między Zachodem a Rosją; to samo dotyczy Mołdawii i Gruzji. Ukrainie trzeba umożliwić obronę swojej suwerenności i poprawę jej możliwości obronnych przed dalszą rosyjską agresją. Obywatele Ukrainy dokonali wyraźnego wyboru życia w nowoczesnym państwie z działającą gospodarką i podlegającego rządowi prawa i ponieśli za to ogromne cierpienia. Potrzebują oni i zasługują na naszą pomoc.

Skuteczne reformy i rosnący dobrobyt są najlepszymi możliwymi odpowiedziami na działania rosyjskiej propagandy w sąsiedztwie wschodnim. Powinniśmy nieustannie pogłębiać nasze relacje z państwami takimi jak Mołdawia, Gruzja i Ukraina, z którymi podpisaliśmy umowy stowarzyszeniowe. Jednakże z niepokojem zauważamy pogorszenie rządów prawa i sytuacji praw człowieka w Gruzji. W Armenii ważne będzie znalezienie sposobów na współpracę pomimo i poza jej członkostwem w Eurazjatyckiej Unii Gospodarczej. Podobnie w przypadku Azerbejdżanu, Unia Europejska powinna zrównoważyć strategiczne partnerstwo energetyczne poprzez podniesienie kwestii coraz gorszej sytuacji dotyczącej praw człowieka i swobód obywatelskich. Na Białorusi, Unia Europejska stosowała politykę krytycznego zaangażowania. Unia Europejska powinna wspierać niezależność od Rosji oraz ekonomiczne i demokratyczne usprawnienia państwa, skupiając się na społeczeństwie obywatelskim i kontaktach międzyludzkich.

- **Ustanowienie bardziej zjednoczonej i asertywnej pozycji wobec Rosji**

Zapobieganie zaczyna się w domu. Nowe techniki wpływania na opinię publiczną i na proces decyzyjny UE stosowane przez Rosję powinny być odpierane na wszystkich poziomach. Konieczne jest przeciwstawianie się rosyjskiej propagandzie i opracowanie stosownej i uczciwej strategii komunikowania skierowanej do rosyjskojęzycznych obywateli zarówno państw członkowskich Unii Europejskiej jak i państw Partnerstwa Wschodniego. Zależność wielu państw członkowskich od rosyjskich dostaw energii, która była niebezpiecznym instrumentem politycznego szantażu, musi zostać zredukowana tak szybko, jak to możliwe. Pociąga to za sobą stworzenie prawdziwej unii energetycznej, zwiększenie wydajności energetycznej, dywersyfikację źródeł energii i szlaków tranzytowych, zwiększenie solidarności między państwami członkowskimi oraz opracowanie połączeń między państwami członkowskimi a państwami partnerskimi. Unia Europejska i NATO muszą być zjednoczone i stanowcze w swojej odpowiedzi na i w tępieniu rosyjskiego zagrożenia, zarówno hybrydowego jak i konwencjonalnego czy nuklearnego.

Należy skuteczniej zwalczać rosyjską działalność wywiadowczą w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Unia Europejska oraz państwa członkowskie będą również musiały w pełni wykorzystać moc prawa przeciwko rosyjskiej zorganizowanej przestępczości oraz korupcji płynącej z działalności biznesowej Rosjan w Unii Europejskiej. Dopóki trwa rosyjska agresja na Ukrainie, sankcje nie powinny być zniesione ani ograniczone. Unia Europejska, w bliskiej współpracy z jej amerykańskimi partnerami, musi być gotowa do dalszego zwiększanie politycznej i gospodarczej ceny za rosyjską agresję w formie politycznej izolacji i sankcji gospodarczych.

- **Odstraszanie agresji**

Unia Europejska oraz NATO muszą bardziej zdecydowanie i skuteczniej odstraszać Rosję od agresji wobec państw członkowskich. Zakłada to przede wszystkim silniejsze militarnie NATO dzięki większym i mądrzejszym wydatkom obronnym państw członkowskich. Zakłada to również zdecydowanie więcej wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania infrastruktury wojskowej, sprzętu i personelu przez państwa członkowskie Unii Europejskiej i NATO. Po drugie również ważne jest, aby zarówno NATO jak i Unia Europejska opracowały odpowiedź na rosyjskie wojny hybrydowe. Nie jest to łatwe zadanie dla państw działających w oparciu o zasady prawa, ale w obecnej chwili obie organizacje są boleśnie nieprzygotowane na nowy rodzaj polityczno-wojskowego zagrożenia ze strony Rosji. Potrzebny jest pilnie wiarygodny środek odstraszania wojen hybrydowych.

4.Specjalne relacje z partnerem strategicznym: Turcja

Turcja jest kluczowym państwem w południowo-wschodnim sąsiedztwie Unii Europejskiej, mieszczącym się na skrzyżowaniu Europy i Azji. Ma ona strategiczne znaczenie dla Unii Europejskiej – pod względem gospodarczym, demograficznym, wojskowym a także ze względu na miliony obywateli Unii Europejskiej pochodzenia tureckiego. Turcja może i powinna odgrywać istotną rolę, jako most do sąsiedztwa Europy na wschodzie i południowym wschodzie. Turcja przez ponad dziesięć lat była krajem kandydującym do członkostwa w Unii Europejskiej.

Jesteśmy przekonani, że w naszym interesie jest posiadanie nowoczesnej, demokratycznej, europejskiej Turcji jako bliskiego partnera – Turcji, która przestrzega zasad liberalnej demokracji i określa się jako część Zachodu, która szanuje dorobek prawny Unii Europejskiej i dąży do znormalizowania stosunków ze wszystkimi państwami członkowskimi. Między rokiem 2000 a 2005 Turcja podjęła ważne kroki w kierunku wzmocnienia rządów prawa, poprawy praw obywatelskich i dostosowania się do ustawodawstwa Unii Europejskiej. Jednak w ostatnich latach wiele z poczynionych postępów zostało cofniętych. Unia Europejska powinna namawiać Turcję, do powrotu na ścieżkę reform demokratycznych.

Jednocześnie Turcja musi podjąć konieczne konstruktywne kroki, wyrażone w poprzednich stanowiskach EPL, mające na celu kompleksowe rozwiązanie kwestii Cypru, w oparciu o uchwały Rady Bezpieczeństwa ONZ i na zasadach, na których opiera się Unia Europejska. Turcja pozostaje strategicznym partnerem i członkiem NATO. Unia Europejska powinna zwiększyć zachęty do tego, aby turecka polityka zagraniczna była lepiej skoordynowana z polityką Unii Europejskiej oraz do tego, aby rozwijać naszą współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa, w szczególności w zwalczaniu terroryzmu. Powinniśmy zwiększyć wysiłki w promowaniu naszych wartości nie tylko wobec tureckich władz, ale również wobec społeczeństwa obywatelskiego. EPL wielokrotnie już podkreślała, że uprzywilejowane partnerstwo z Turcją pozostaje pełnoprawną alternatywą dla członkostwa w Unii Europejskiej.

5.Region w chaosie: tworzenie więzi z Afryką Północną i z Bliskim Wschodem

Większość państw w tym regionie wciąż cierpi z powodu niestabilności i braku bezpieczeństwa, chronicznego zacofania, ogromnych dysproporcji dochodów, sekciarskich sporów, szeroko rozpowszechnionej dyskryminacji kobiet i naruszeń praw kobiet oraz braku demokracji, praw człowieka i praw obywatelskich, dobrych rządów, rządów prawa oraz udziału obywateli. Nadzieje rozbudzone przez „arabską wiosnę” roku 2011 pozostały jak dotąd niespełnione. Nie umykają nam pozytywne zmiany zachodzące w niektórych państwach (przede wszystkim w Tunezji), ale w innych państwach widzieliśmy wyborców zwracających się do radykalnych islamistycznych sił politycznych, a w innych przypadkach byliśmy świadkami otwartej wojny domowej. Brak perspektyw i integracji społecznej muszą być również uznane za poważne wyzwania. W wielu przypadkach problem jest głęboko zakorzeniony w społeczeństwie i pielęgnowany przez fundamentalistyczną, antyzachodnią interpretację Islamu. Chrześcijanie i inne mniejszości wyznaniowe lub etniczne na Bliskim Wschodzie i w Afryce szczególnie cierpią na skutek prześladowań i sekciarskiej przemocy ze strony dżihadystycznych sprawców. Dżihadystyczny terror niszczy miejsca dziedzictwa kulturowego świata i zagraża chrześcijańskim zabytkom. Ponadto, poprzez Sahel, terroryzm z tego regionu rozprzestrzenił się do Afryki subsaharyjskiej. Unia Europejska musi opracować kompleksowe podejście do tych wyzwań. Skuteczne reformy i rosnący dobrobyt są najlepszymi długoterminowymi odpowiedziami na terroryzm. Dialog międzyreligijny i międzykulturowy oraz wsparcie dla sił demokratycznych mają w tym kontekście szczególne znaczenie, a w sytuacjach, gdy mniejszości potrzebują pilnej ochrony, Unia Europejska musi działać, wzmacniając swoją solidarność i czyniąc ją bardziej skuteczną.

- **Przeciwstawianie się terroryzmowi i promowanie pokoju**

Wojny domowe w regionie, w szczególności w Syrii, Iraku, Libii i Jemenie, już spowodowały niespotykane dotychczas straty i fale uchodźców. Powstanie tak zwanego „Państwa Islamskiego” („PI”) i innych grup terrorystycznych w Syrii północnej i w Iraku grozi destabilizacją całego regionu. Należy podkreślić, że chociaż brak perspektyw i rozległa korupcja wielu reżimów tworzą warunki, w których ruchy fundamentalistyczne mogą liczyć na zdobycie poparcia, rozwój dżihadystycznego terroryzmu za pośrednictwem ruchów takich jak Al Kaida czy „PI”, nie był spowodowany brakiem rozwoju gospodarczego czy społecznego. Rozwój terroryzmu dżihadystycznego jest wynikiem agresywnej teologii zbudowanej na określonej interpretacji Islamu. Dlatego też jest to nie tylko wyzwanie militarne, ale również polityczne dla wysiłków Zachodu związanych ze wspieraniem wartości uniwersalnych w regionie. Szczególny nacisk należy położyć na dialog międzyreligijny między chrześcijanami a muzułmanami oraz na stworzenie obszaru wspólnego rozwoju i dobrobytu w regionie śródziemnomorskim, a przede wszystkim w krajach Maghrebu. Aby zakończyć wojny zastępcze w regionie, konieczna jest pokaźna inicjatywa dyplomatyczna kierowana przez Unię Europejską.

Ataki terrorystyczne w Paryżu i w Kopenhadze w 2015 roku udowodniły, że istnieje bezpośrednie połączenie między naszymi państwami a wojną toczoną przez „Państwo Islamskie” i inne organizacje terrorystyczne w dużej części Bliskiego Wschodu, która jest eksportowana do Europy przez „zagranicznych bojowników” wraz z potencjalnymi nurtami ruchów dżihadystycznych na europejskiej ziemi. Zapobieganie w przyszłości aktom terrorystycznym będzie wymagało kompleksowego podejścia, które uwzględni wszystkie aspekty problemu, przede wszystkim w ramach klasycznej polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa oraz w wymiarze sprawiedliwości i sprawach wewnętrznych. Jednocześnie Unia Europejska musi stawić czoła coraz szerszym wpływom „PI” w regionie Sahelu i wpływom podobnie myślących organizacji terrorystycznych, jak np. Boko Haram w bardziej na południe położonej części kontynentu afrykańskiego. Libia już została zdegradowana do poziomu państwa upadłego w regionie, niosąc tym samym niebezpieczeństwa w postaci fali uchodźców czy powstania nowej kolebki „PI”. Stabilizacja Libii i zapobieżenie pograżeniu się jej w skomplikowanej wojnie domowej będzie dużym wyzwaniem dla ONZ, Unii Europejskiej i NATO w najbliższych latach. Porozumienie nuklearne zawarte między Iranem a grupą E3/EU+3 w lipcu 2015 roku jest niezwykłym sukcesem w ograniczeniu programu atomowego Iranu, zmniejszeniu napięć między Iranem i Zachodem oraz potencjalnym otwarciu społeczeństwa irańskiego na świat. Jednakże wdrożenie porozumienia musi być skutecznie zweryfikowane. Wszelkie naruszenia ze strony Iranu muszą prowadzić do szybkiego odnowienia sankcji. Nie można dopuścić, aby Iran wszedł w posiadanie broni jądrowej tak długo, jak jest on rządzony przez fundamentalistyczny, islamistyczny reżim. Trzeba zapobiec regionalnemu wyścigowi zbrojeń. Otwarcie społeczeństwa irańskiego musi być wykorzystane do wsparcia irańskich demokratów. Konflikt między Izraelem i kilkoma niepaństwowymi organizacjami, takimi jak Hamas, Hezbollah czy, w coraz większym stopniu, „PI”, niezmiennie stanowi wysokie ryzyko powracającej wojny, która może rozwinąć się w większy konflikt regionalny. Jesteśmy zdeterminowani, aby pomóc Izraelczykom i Palestyńczykom w znalezieniu rozwiązania ich konfliktu, polegającego na utworzeniu dwóch państw i osadzonego w umowach regionalnych, w celu przewycięcia dziesięcioleci wrogości.

Unia Europejska powinna, wraz z USA i innymi światowymi mocarstwami, odgrywać bardziej aktywną rolę w zachęcaniu do opracowania takiego rozwiązania i w tworzeniu zachęt do doprowadzenia do niego. Jednocześnie nie mamy złudzeń, co do tego, że pokój między Izraelczykami a Palestyńczykami rozwiązałby jakiekolwiek głębokie strukturalne problemy, z powodu których cierpi cały region.

- **Reakcja na wyzwania związane z emigracją**

Napływ uchodźców i emigrantów ekonomicznych przybywających do Unii Europejskiej, głównie z Syrii, Libii, Jemenu, Iraku, Afganistanu, Pakistanu, Nigerii, Erytrei, Somalii i Rogu Afryki, którzy ubiegają się o azyl w państwach członkowskich Unii Europejskiej, osiągnął bezprecedensową skalę, stając się wyzwaniem dla naszych możliwości poradzenia sobie z nim. Znaczący napływ emigrantów, z których część jest uchodźcami ubiegającymi się o azyl, próbujących dostać się do Unii Europejskiej jedną z trzech głównych dróg (przez Morze Śródziemne, przez granicę Turcji z Unią Europejską i przez Bałkany Zachodnie) znacząco wpływa na naszą stabilność na granicy południowej i doprowadził do powstania nieproporcjonalnych obciążeń dla kilku państw członkowskich Unii Europejskiej. Ta niestabilność rozprzestrzeniła się obecnie w południowo-wschodniej Europie. Musimy zapewnić kontrolę naszych zewnętrznych granic, utrzymać stabilność społeczną, uszanować nasze wartości i zastosować się do wiążących zobowiązań międzynarodowych udzielania pomocy uchodźcom. Nieustannie wysoki poziom presji wynikającej z emigracji, która grozi przytłoczeniem kilku państw członkowskich dowodzi, że istniejący system jest niewystarczający. Dlatego też EPL wzywa do stworzenia prawdziwego systemu dzielenia się odpowiedzialnością, z którego skorzystają wszystkie państwa członkowskie muszące uporać się z niewspółmiernie dużą częścią osób wnioskujących o ochronę międzynarodową.

Bardziej wydajne polityka kontroli granicznych, surowsza walka z handlarzami ludźmi i z przemytnikami jak i sprawiedliwszy podział odpowiedzialności między państwami członkowskimi będą niezbędne do skutecznego stawienia czoła wyzwaniom związanym z napływem emigrantów, przy pełnym poszanowaniu ich podstawowych praw i zwracając szczególną uwagę na kobiety i dzieci. Frontex, agencja Unii Europejskiej zajmująca się ochroną granic strefy Schengen, czyli zewnętrznymi granicami Unii Europejskiej, oraz Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) muszą zostać wzmocnione i lepiej finansowane. Wzmocnienie współpracy z krajami pochodzenia i krajami tranzytowymi jest również niezwykle ważne. Musimy zaoferować bezpieczeństwo i pomoc humanitarną jak najbliżej miejsca pochodzenia przez tworzenie stref bezpieczeństwa i centrów wstępnych przyjęć w krajach trzecich, w których można będzie rozpocząć procedurę azylową. Stworzy to, osobom potrzebującym ochrony, legalny sposób dostania się do Europy i ograniczy ryzyko, że wpadną oni w ręce niehumanitarnych przemytników ludzi. Europejska pomoc finansowa powinna być także zwiększona, w celu wsparcia wysiłków na szczeblu lokalnym. Musimy zachęcić Komisję Europejską i państwa członkowskie do szybkiego stworzenia ośrodków w „gorących punktach” na zewnętrznych granicach Unii Europejskiej oraz w państwach trzecich. Powinno to być robione równolegle z rewizją Konwencji duńskiej. Należy jak najszybciej stworzyć wspólną europejską listę bezpiecznych państw pochodzenia i tranzytu.

Ponadto wzmocnienie kontroli nad imigracją powinno opierać się na dwóch zasadach: zwiększenia liczby powrotów emigrantów ekonomicznych bez prawa do azylu i na lepszej integracji imigrantów, którzy otrzymują zgodę na pozostanie w Unii Europejskiej. Należy również wziąć pod uwagę, że fale emigracji spowodowane kryzysami na Bliskim Wschodzie i w Afryce, głównie w Syrii i w Libii, wpływają na sąsiadujące państwa w regionie śródziemnomorskim, które zwykle są całkiem stabilnymi partnerami Unii Europejskiej (Liban, Jordania, Algieria, Tunezja i Maroko). Odpowiedź Unii Europejskiej na napływ emigrantów musi więc brać pod uwagę kraje tranzytowe, aby zapobiec efektowi domina w państwach goszczących ogromne liczby uchodźców. Siłą Europy musi być to, że inspirowała ona sąsiednie regiony, jako model do naśladowania, od którego można się uczyć, a nie bycie magnesem dla kolejnych rzeszy migrantów, co może jedynie zagrozić roli Europy, jako stabilnego i stabilizującego partnera w regionie i w świecie. Musimy działać wspólnie i dzielić się wszelkimi istotnymi informacjami i wnioskami. Pod tym względem potrzebujemy pilnych działań w celu wzmocnienia i ochrony zewnętrznych granic Unii Europejskiej. Wciąż popieramy otwarte granice wewnątrz Unii Europejskiej, ale skuteczna ochrona zewnętrznych granic Unii Europejskiej jest warunkiem koniecznym. Oznacza to pogłębienie poziomu zaufania do siebie nawzajem.

- **Wspieranie demokracji**

Najważniejszą strategią Unii Europejskiej wobec sąsiedztwa południowego pozostaje wspieranie demokracji i dobrych rządów. Niedawna historia pokazała, że musimy wypracować zdecydowanie bardziej długofalowe podejście, oczekując trwałych wyników po upływie dziesięcioleci a nie kilku lat. Będzie to wymagało podejścia oddolnego i zaangażowania na wszystkich szczeblach rządu: lokalnym, regionalnym i państwowym. Istotnym tego elementem jest promowanie i rozwijanie społeczeństwa obywatelskiego, w szczególności organizacji promujących udział kobiet w życiu społecznym i politycznym. Powinien to być ważny punkt agendy ESDZ. Fundacje polityczne oraz Europejska Fundacja na rzecz Demokracji (EED) to instrumenty Unii Europejskiej, które są szczególnie dobrze przystosowane do zachęcania do głębokiej i trwałej demokratyzacji w państwach znajdujących się w trakcie politycznych przemian, dzięki ich elastycznemu i kierowanemu popytem finansowaniu. Działania te powinny otrzymać pełne wsparcie ze strony rodziny politycznej EPL.

- **Nowe podejście do regionu**

W przyszłości Unia Europejska będzie musiała połączyć zasady długoterminowej konsekwentności i zwiększonej wiarygodności z dozą elastycznością i inteligentną taktyką: nigdy nie tracić z oczu celu, jakim jest demokratyczny, pokojowy i dobrze prosperujący Bliski Wschód. Będzie to również wymagało ponownego działania w celu powołania regionalnej współpracy między zainteresowanymi stronami. Strategia zgodnie z którą wzmocniona współpraca jest uwarunkowana przestrzeganiem wartości i zasad (zwana „więcej za więcej”) powinna być utrzymana, jako nagroda dla państw, bardziej zaangażowanych we współpracę z Unią Europejską, chętnych do promowania dobrych rządów, praw człowieka i praw obywatelskich, oraz które współpracują z sąsiadami. Jednocześnie, należy podjąć osobne wysiłki na rzecz społeczeństw w krajach partnerskich, równoległe do podejścia „więcej za więcej”, które dotyczy rządów. Unia Europejska powinna używać swojej gospodarczej dyplomacji wszędzie, gdzie jest to możliwe.

Nasze podejście do regionu musi ustanawiać nową równowagę między zróżnicowaniem a promowaniem współpracy regionalnej. Podczas gdy nasza oferta współpracy powinna być uzależniona od gotowości i zdolności poszczególnych krajów do podjęcia reform, powinniśmy promować większą i lepszą współpracę wśród państw zaangażowanych w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie, bez których nie można zająć się ważnymi kwestiami. Widzialność działań Unii Europejskiej w regionie powinna wzrastać zarówno wewnątrz Unii Europejskiej jak i wśród ludności sąsiedztwa południowego, która powinna odnosić korzyści w swoich regionach i być zachęcana do usprawniania i modernizowania swoich warunków politycznych, gospodarczych i społecznych. Ponadto stoimy w obliczu demograficznej zimy, która grozi długoterminowej zdolności do utrzymania naszych systemów emerytalnych i całemu naszemu stylowi życia i która wydaje się wskazywać na brak wiary Europejczyków w swoje wartości i w swoją przyszłość.

6.Promowanie naszych wartości: stawianie czoła wyzwaniom globalnym

Po upadku Żelaznej Kurtyny wielu głosiło zwycięstwo demokracji parlamentarnej i społecznej gospodarki rynkowej zdominowanych przez Zachód. Dwadzieścia pięć lat później musimy przyjąć do wiadomości, że liberalna demokracja i rządy prawa są kwestionowane zarówno na świecie jak i nawet wewnątrz Unii Europejskiej przez ruchy populistyczne i autorytarne przyzwyczajenia. Chiny, które nie są demokracją, pokazują, że dobrobyt gospodarczy nie musi być, przynajmniej przez jakiś czas, połączony ze sprawiedliwymi społeczeństwami czy demokratycznymi systemami politycznymi. W wielu innych państwach na świecie wygłasza się twierdzenia, że demokracja jest możliwa bez systemu wzajemnej kontroli i równowagi, który jest zabezpieczany przez niezależne władze sądowe, wolne media i silne społeczeństwo obywatelskie. W rzeczy samej, w wielu tak zwanych „demokracjach” dominują inwigilacja ze strony państwa, restrykcje w komunikowaniu przez Internet i naruszanie autonomii jednostki. Ponadto przejście Rosji do postawy konfrontacyjnej z Zachodem pokazuje, że niektóre państwa wciąż postrzegają stosunki międzynarodowe jako grę o sumie zerowej. Myśl, że mniejsze państwa powinny być mniej suwerenne niż światowe mocarstwa zyskuje popularność, nie tylko w Rosji.

- **Globalne wsparcie demokracji**

Akceptacja demokracji jako dominującej formy sprawowania rządów oraz systemu międzynarodowego zbudowanego na ideałach demokratycznych w rzeczy samej słabnie. Demokracje często wydają się z rezygnacją czekać, aż autorytarne złe rządy doprowadzą do wybuchu katastrof międzynarodowych, zanim zaczną działać. Jak widzieliśmy w toku historii, praktyki antydemokratyczne prowadzą do wojen domowych, naruszeń praw człowieka i praw kobiet, zniszczenia struktur społecznych i do kryzysów humanitarnych. Skłaniają one do nasilenia ruchów terrorystycznych, korupcji i słabych rządów oraz do nierówności, która napędza polityczną i gospodarczą niestabilność, która ma również konsekwencje regionalne, a nawet globalne. Jeżeli chcemy być przygotowani do wyzwań na szczeblu światowym, potrzebujemy spójnego transatlantyckiego podejścia, które powinno być częścią długoterminowej strategii. Nasze wsparcie dla ruchów demokratycznych, podzielających nasze poglądy na wartości uniwersalne, musi być niezachwiane – musimy przypominać światu, że demokracja ma znaczenie.

Rządy i organizacje pozarządowe w Unii Europejskiej powinny blisko współpracować z partnerami w USA, takimi jak ci aktywni w Ameryce Łacińskiej, w nawiązywaniu kontaktów z ruchami demokratycznymi wszędzie tam, gdzie stoją one w opozycji do rządów autorytarnych.

- **Jeden Świat i agenda rozwoju po roku 2015**

Żadne państwo nie jest w stanie działać zarówno odpowiadając na globalne wyzwania takie jak zmiana klimatu, katastrofy naturalne i choroby zakaźne, jak i w kwestiach dotyczących bezpieczeństwa energetycznego, cyberbezpieczeństwa, wykorzystania surowców naturalnych, bezpieczeństwa żywnościowego i pomocy rozwojowej. Współpracy wewnątrz Unii Europejskiej muszą towarzyszyć kontakty na szczeblu światowym w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych i innych organizacji międzynarodowych. Pomimo poważnych i ciągłych trudności, Unia Europejska powinna dążyć do osiągnięcia wartościowego porozumienia w Rundzie z Dohy w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO). EPL podkreśla, że żyjemy w coraz bardziej współzależnym świecie, w którym wyzwania wymagają zbiorowych działań i globalnego zaangażowania. Dlatego też ramy po 2015 roku powinny mieć światowe aspiracje i zasięg oraz powinny mieć powszechne zastosowanie, przy wzięciu pod uwagę różnych kontekstów państwowych i przy uszanowaniu państwowych polityk i priorytetów. Wzajemna odpowiedzialność obejmująca finansowanie publiczne, prywatne, wewnętrzne i międzynarodowe powinna leżeć u podstaw nowych ram międzynarodowych.

Aby nowe globalne ramy rozwojowe mogły prawdziwie transformować, należy zająć się podstawowymi przyczynami ubóstwa poprzez zastosowanie podejścia opartego na prawach i skupiając przede wszystkim uwagę na rozwijaniu zdolności, równouprawnieniu mężczyzn i kobiet oraz upodmiotowieniu kobiet. Dobre rządy, dobrze funkcjonująca demokracja oraz rządy prawa są wpisane w to podejście. Zmiana klimatu jest dużym wyzwaniem blisko związanym z ramami globalnego rozwoju. Zmiana klimatu może spowodować nie tylko problemy ekologiczne, ale może również mieć niszczący wpływ na biedne i wrażliwe społeczności, co spowoduje wymuszoną emigrację, zapaść gospodarczą i konflikty o surowce naturalne. Wraz z państwami członkowskimi, jako największymi darczyńcami pomocy rozwojowej Unia Europejska powinna przeprowadzić w procesie kształtowania nowego globalnego partnerstwa ze wszystkimi państwami, w tym z gospodarkami wschodzącymi, jak i z wszelkimi zainteresowanymi aktorami, łącznie z sektorem prywatnym, partnerami społecznymi, organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, lokalnymi i regionalnymi organami władzy i parlamentami narodowymi. Budowę społeczeństwa obywatelskiego należy promować tam, gdzie i ono i dialog społeczny są słabe. Musimy pracować nad promowaniem lepszej koordynacji polityk gospodarczych, ekologicznych i dotyczących praw człowieka na poziomie G7 i G20 w celu odpowiedniego zarządzania trwającą globalizacją.

- **Prześladowanie mniejszości wyznaniowych i etnicznych**

Stoimy w obliczu bardzo niepokojącego zjawiska rosnącej nietolerancji i przemocy wobec mniejszości wyznaniowych i etnicznych, w szczególności chrześcijańskich. Prześladowanie członków grupy wyznaniowej może być zdefiniowane jako wrogość skierowana przeciwko komuś z powodu jego lub jej identyfikowania się z daną grupą. Chrześcijanie są najbardziej prześladowaną grupą współczesnego świata.

Unia Europejska i państwa członkowskie powinny robić więcej, aby powstrzymać przemoc i mordowanie niewinnych ludzi z powodu wyznawanej przez nich religii.

Potrzebujemy spójnej strategii przeciwko prześladowaniu chrześcijan na całym świecie. Dotyczy to nie tylko państw, w których prześladowania są wyraźne i brutalne, ale również państw, w których prześladowanie jest ciche i ukryte za ustawodawstwem i konstytucjami. Europa powinna naciskać na te państwa, aby zaprzestały one prześladowań ze względów religijnych. EPL jest zdecydowana, aby zająć się tą sprawą bardziej kompleksowo i skuteczniej oraz aby traktować ją priorytetowo, w tym działać za pośrednictwem Rady Europy w jej roli działacza na rzecz praw człowieka i demokracji.

7. Ochrona naszego domu: Stawienie czoła wyzwaniom wewnętrznym

Zagrożenia dla naszych wartości i wyzwania dla naszej wolności i bezpieczeństwa w Unii Europejskiej nie znajdują się już tylko poza nią. Pochodzą również z wewnątrz. Nasze społeczeństwa muszą pozostać wolne, a nasze wartości demokratyczne muszą być chronione. Prawa obywatelskie muszą być gwarantowane, ale nie można spocząć na laurach. Wszelkie zagrożenia dla życia, wolności i spójności społecznej wywodzące się spośród nas muszą być odparte z pełną mocą prawa i z pełną determinacją wolnych obywateli.

- **Trwały wzrost jest kluczowy**

Unia Europejska nie będzie miał możliwości przezwyciężenia zewnętrznych i wewnętrznych wyzwań, bez powrotu do zrównoważonego wzrostu gospodarczego, który prowadziłby do stworzenia nowych i lepszych miejsc pracy, ani bez stworzenia rzeczywistych perspektyw w szczególności dla młodych ludzi. Europa musi zainwestować w rozwój umiejętności i szkolenia, aby zapewnić dobre i godziwe miejsca pracy. W tym celu rzeczywista gospodarka, a w szczególności małe i średnie przedsiębiorstwa, powinny być priorytetem. Strategie powinny dążyć do umiejscowienia zatrudnienia i wzrostu z powrotem w centrum unijnej polityki. Pod tym względem szczególną uwagę należy zwrócić na agendę cyfrową przez uznanie Internetu za przestrzeń zarówno prywatną jak i rynkową. EPL musi walczyć o jednoczesną promocję i ochronę swobód cyfrowych i wolny handel, biorąc pod uwagę dobrowolne korporacyjne zasady odpowiedzialności społecznej. Wzmocnienie europejskiej społecznej gospodarki rynkowej poprzez wzmocnione zarządzanie strefą Euro, dokończenie i pełna realizacja Jednolitego Rynku, Unia energetyczna i jednolity rynek cyfrowy oraz skuteczne i dobrze zrównoważone porozumienia o handlu i inwestycjach międzynarodowych, przede wszystkim Transatlantyckie Partnerstwo w dziedzinie Handlu i Inwestycji (TTIP) z USA, są warunkiem poprawy naszego bezpieczeństwa i lepszego promowania naszych wartości. Ważne jest, aby Unia Europejska i państwa członkowskie zrobiły, co w ich mocy, aby podpisać i ratyfikować TTIP tak szybko, jak jest to możliwe. W tym kontekście państwa członkowskie muszą nadal pracować nad reformami strukturalnymi w celu stworzenia korzystnego środowiska dla przedsiębiorstw, aby mogły one tworzyć miejsca pracy. Chcemy promować i chronić społeczną gospodarkę rynkową, która zapewnia strukturę, w której konkurencyjność przyczynia się do sprawiedliwości społecznej i w której sprawiedliwość społeczna stymuluje konkurencyjność. Dlatego też dialog społeczny jest kluczem do zrównoważenia konkurencyjności i sprawiedliwości.

- **Demokratyczna pewność siebie**

Będziemy musieli zmierzyć się z podstawowymi wątpliwościami w przyszłość Zachodu i liberalnej demokracji wewnątrz samej Unii Europejskiej. „Nieliberalna demokracja” nie może być celem dla zachodniego państwa. Będziemy również musieli nadal przeciwstawiać się lewicowym i prawicowym partiom populistycznym, zwalczać tendencje nacjonalistyczne oraz polityczne zmęczenie. Jest to zdecydowane zadanie dla społeczeństwa obywatelskiego: partii politycznych, think tanków i organizacji pozarządowych.

- **Zwalczanie terroryzmu w domu**

Musimy odpierać dżihadystyczny terroryzm i ekstremizm przede wszystkim za pomocą surowego egzekwowania prawa i narzędzi bezpieczeństwa, ale również przez zapobieganie radykalizacji młodych, niezadowolonych ludzi i przez wspieranie, za pomocą kontaktów społeczeństwa obywatelskiego i mediów społecznościach, kontrradykalizacji i deradykalizacji imigrantów. W tym kontekście główną rolę powinna odgrywać edukacja. Edukacja nie powinna być ograniczona do rozwijania wiedzy, umiejętności i kompetencji na potrzeby rynku pracy, ale powinna pomagać uczniom stać się bardziej aktywnymi i otwartymi członkami społeczeństwa. Przedsiębiorstwa internetowe i te prowadzące media społecznościowe muszą skuteczniej realizować swoje zobowiązanie do zgłaszania i usuwania ekstremistycznych treści i dżihadystycznej propagandy z Internetu. Plan działań mających na celu przeciwdziałanie radykalizacji w więzieniach jest również pilnie potrzebny, aby skuteczniej zwalczać ideologię dżihadystyczną. Ten rodzaj terroryzmu ma swoje korzenie duchowe w wahhabistycznych i salafickich brutalnych interpretacjach Islamu, dlatego też państwa członkowskie Unii Europejskiej powinny nie tylko usprawnić swoje zdolności z zakresu wywiadu, gromadzenia i udostępniania informacji, ale muszą również zachęcać społeczności muzułmańskie [i ich duchownych] do większego zaangażowania w walkę z ekstremizmem przez wyznaczenie ostrzejszych granic między umiarkowaną wiarą a ideologiami fundamentalistycznymi. Dialog międzywyznaniowy może być pomocny w tym kontekście. Równie ważne jest, aby promować silniejszą integrację społeczną, w szczególności dla drugich i trzecich pokoleń młodych imigrantów, którzy urodzili się w Europie. Kluczowy jest lepszy dostęp do rynków pracy. Walka z terroryzmem może być skuteczna tylko wtedy, kiedy jest ona przedmiotem bardziej intensywnej wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi i regionami Unii Europejskiej. Wymiana ta powinna być również rozszerzona na państwa sąsiadujące z Unią Europejską, które mają długoletnie doświadczenie w zwalczaniu terroryzmu. Zjawisko zagranicznych bojowników przedstawia rosnące i poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa państw w Europie. Europejscy obywatele rekrutowani w strefach konfliktów stanowią istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa i stabilności społeczeństwa.

Państwa członkowskie i instytucje Unii Europejskiej muszą wspólnie analizować i naprawiać niedociągnięcia obecnych narzędzi antyterrorystycznych. Europol powinien ustanowić Europejskie Centrum Przeciwdziałania Terroryzmowi, które powinno być wspomagane w dochodzeniach i ściganiu karnym przez Eurojust.

Mandaty obu instytucji powinny zostać zmienione, mając przy tym na uwadze, że egzekwowanie prawa i wymiana informacji wywiadowczych, w szczególności w przypadku działań antyterrorystycznych, prowadzi się najlepiej dwustronnie lub doraźnie, ze względu na ich wydajność i charakter poufny. Ważne jest, aby znaleźć porozumienie w sprawie europejskich ram Imiennego Rejestru Pasażerów (EU-PNR) z odpowiednim systemem wzajemnej kontroli i równowagi, który zapobiegałby nadużyciom. Należy usprawnić wymianę informacji: wspólne wskaźniki zagrożenia dotyczące osób niebezpiecznych powinny być opracowane razem przez władze państwowe, Komisję, Europol i Frontex. System Informacyjny Schengen powinien być w pełni wykorzystany.

8.Wzmacnianie pokoju: Unia silniejsza w zakresie bezpieczeństwa i obrony

Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony Unii Europejskiej (WP-BiO) jest najsłabszym ogniwem projektu na rzecz pokoju, integracji i rozwoju. Biorąc pod uwagę obecną sytuację geopolityczną musimy zwiększyć nasze wysiłki obronne i wzmocnić struktury Unii Europejskiej w obrębie transatlantyckiego partnerstwa obronnego. Ponadto jedynie Unia silniejsza w kwestiach obronnych będzie w stanie stawić czoła rosnącym zagrożeniom i wyzwaniom.

- **Tworzenie nowego europejskiego konsensusu dotyczącego bezpieczeństwa i obrony**

Do lata 2016 roku, Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) musi opracować nową strategię polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oznaczającą kompleksowe i spójne podejście do wszystkich wymiarów bezpieczeństwa. Ten dokument musi identyfikować zagrożenia, hierarchizować interesy oraz określać potrzebne instrumenty i porozumienia instytucjonalne Unii Europejskiej. Nowa Biała Księga Bezpieczeństwa i Obrony powinna zastąpić nieaktualny dokument z 2003 roku.

- **Wzmocnienie partnerstwa transatlantyckiego**

NATO i jego zasada obrony zbiorowej pozostaje kluczową i najtrwalszą podstawą bezpieczeństwa Europy. Silny, kompetentny sojusz transatlantycki pozostaje fundamentem zapobiegającym agresji na państwa członkowskie. Jednakże amerykańscy partnerzy i sojusznicy Europy słusznie oczekują od nas, Europejczyków, zrobienia więcej w celu zagwarantowania swojego bezpieczeństwa. Jedynie autonomiczne i silne zdolności obronne Europy przekonają naszych sojuszników, że NATO ma przyszłość i że ich dalsza obecność wojskowa w Europie ma sens. Dlatego też współpraca między Unią Europejską a NATO musi pogłębić partnerstwo na rzecz wzmocnienia zdolności obronnych i wspólnego reagowania na regionalne i globalne zagrożenia. Dlatego też mile widziane są wnioski o przyjęcie do NATO składane przez państwa członkowskie Unii Europejskiej.

- **Większe inwestycje w obronę i bezpieczeństwo**

Wzrastające zagrożenia muszą prowadzić do zwiększenia inwestycji w potencjał obronny. Wydatki na obronę malały od roku 1990, nawet w roku 2014, kiedy nowe, poważne zewnętrzne i wewnętrzne zagrożenia stały się całkowicie oczywiste. Cel NATO polegający na zastopowaniu redukcji wydatków na obronność i szybkim powrocie do nakładów wysokości 2% PKB wciąż jeszcze musi zostać spełniony przez większość europejskich członków NATO.

- **Wzmocnienie naszych zdolności obronnych przez wspólne pozyskiwanie i wykorzystywanie zasobów**

Czysto ilościowy wzrost wydatków na obronę nie wystarczy, a w niektórych przypadkach nie będzie możliwy na krótką metę. Musimy osiągnąć więcej przy mniejszych środkach dzięki lepszemu ich wydawaniu. Dlatego też musimy wspólnie, transgranicznie pozyskiwać i wykorzystywać zdolności wojskowe. Istniejące modele współpracy, takie jak Europejskie Dowództwo Transportu Lotniczego (EATC) powinny być dalej rozwijane. Zakłada to lepszą wymianę informacji o rozwijaniu państwowych zdolności militarnych i planach przyszłych zakupów. W tym kontekście, rola Europejskiej Agencji Obrony (EDA) musi być wzmocniona: wymagać to będzie nie tylko zwiększenia jej zasobów, ale także zwiększenia wydatków przez państwa członkowskie na badania wojskowe za pośrednictwem EDA. EDA powinna wraz z Komisją Europejską zapewniać dogłębne analizy obecnych powielających i nakładających się na siebie pozycji w wydatkach obronnych państw. Ponadto należy zająć się brakami w zdolnościach wojskowych, w szczególności w obszarach obserwacji, rozpoznania, strategicznego transportu powietrznego i morskiego oraz projekcji siły na dużych dystansach. Istniejące działania związane z usprawnieniem tankowania w locie, Zdalnie Sterowanymi Systemami Lotniczymi (RPAS, zwanymi również dronami), cyberobroną i z komunikacją satelitarną muszą być prowadzone bardziej energicznie.

- **Wzmocnienie bazy technologicznej i przemysłowej Europy**

Sektor obronny Europy musi stać się bardziej zintegrowany, innowacyjny i konkurencyjny. Pozwoli to również na przyspieszenie wzrostu gospodarczego i tworzenie nowych miejsc pracy. Należy zachęcać do tworzenia bardziej wydajnych partnerstw publiczno-prywatnych i przemysłowych. Małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) muszą być lepiej zintegrowane z łańcuchem dostaw rynków obronnych. Należy zapewnić dostarczanie kluczowych wrażliwych technologii w całej Unii Europejskiej i zwiększyć współpracę przy handlu i eksporcie materiałów obronnych w Unii Europejskiej.

Należy cofnąć niedawne redukcje budżetów na prace badawczo-rozwojowe (R&D) związane z projektami obronnymi: państwa członkowskie powinny przeznaczyć co najmniej 20% swoich budżetów obronnych na prace badawczo-rozwojowe. Badania cywilne i wojskowe powinny być lepiej koordynowane. Kolejne Wieloletnie Ramy finansowe (MFF, mające początek w roku 2021) powinny stanowić jakościowy skok w integracji obrony europejskiej. Ponadto element obronny w polityce kosmicznej, w szczególności dotyczący obrazów satelitarnych o wysokiej rozdzielczości, powinien być przedmiotem wspólnych działań EDA, Komisji Europejskiej, państw członkowskich i przemysłu.

- **Rozwijanie instytucji Unii Europejskiej i możliwości szybkiego reagowania**

Unia Europejska potrzebuje Dowództwa Operacyjnego (HQ), aby prowadzić bardziej intensywne interwencje i obronę terytorium w koordynacji z NATO, jak to przewidziano w Traktacie Lizbońskim. Tylko to zapewni szybkie i skuteczne planowanie, dowodzenie i kontrolę bez polegania na nieefektywnych doraźnych strukturach.

Stała Współpraca Strukturalna (PESCO) przewidziana w Traktacie Lizbońskim jest krokiem w kierunku budowy zdolności obronnych potrzebnych na przyszłość. Pozwoli ona zacieśnić współpracę w ramach Unii Europejskiej, państwom, które mają taką możliwość i chcą tego. Dobrym przykładem działania PESCO jest stworzenie Europejskiego dowództwa medycznego. Wojskowe/cywilne technologie podwójnego zastosowania oraz morskie okręty, samoloty i drony obserwacyjne stanowią kolejne obszary eksplorowane przez PESCO w obliczu nowej sytuacji na Morzu Śródziemnym. Na dłuższą metę PESCO powinna skutkować stworzeniem wspólnej armii Unii Europejskiej. Z czasem należy stworzyć stałe forum dyskusji i podejmowania decyzji, co powinno prowadzić do powstania pełnoprawnej Rady Ministrów Obrony. Parlament Europejski powinien z kolei powołać stałą Komisję Bezpieczeństwa i Obrony.

- **Usprawnienie europejskich instrumentów cywilnych**

Europejska Zdolność Reagowania Kryzysowego (EERC), stworzona w roku 2013, musi być dalej rozwijana. Stworzona z myślą o reagowaniu na trzęsienia ziemi/tsunami, pożary, powodzie/osuwiska, awarie przemysłowe/jądrowe, ataki terrorystyczne, katastrofy na morzu i pandemie, powinna ona być uzupełniona przez regionalne cywilne sieci ochrony, aby umożliwić Unii Europejskiej udostępnianie swoich najlepszych praktyk i przeprowadzania sesji treningowych za pośrednictwem regionalnych centrów doskonalenia. Unia Europejska powinna przewidzieć finansowanie ochrony ludności za pomocą corocznych przelewów z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej.

- **Reagowanie na zagrożenia hybrydowe**

Unia Europejska musi poszerzyć swój arsenał, aby reagować na zagrożenia hybrydowe, które stanowią połączenie agresji militarnej i paramilitarnej oraz aktywizmu politycznego i środków dyplomatycznych, politycznych, gospodarczych i propagandowych. Instytucje Unii Europejskiej i państwa członkowskie powinny bliżej współpracować przy przeciwdziałaniu takim zagrożeniom. Musimy wzmocnić naszą wewnętrzną odporność poprzez bezpieczeństwo energetyczne oraz sprawdzanie i kontrolowanie inwestycji zagranicznych. Cyberbezpieczeństwo, oznaczające bezpieczeństwo systemów informatycznych i w szczególności bezpieczeństwo przechowywanych danych cyfrowych, jest tutaj kluczowym elementem. Musimy przyjąć współczesne środki zapewniania cyberbezpieczeństwa, takie jak behawioralne techniki wykrywania, aby móc skutecznie stawić czoła pojawiającym się zagrożeniom. Poprawiona komunikacja strategiczna, umożliwiająca nam analizowanie, demaskowanie i zapewnianie zdecydowanych odpowiedzi na agresywną propagandę jest kolejnym ważnym elementem.

9. Zatrzymanie transatlantyckiego dryfowania: Odrodzenie Zachodu

Aby skutecznie promować nasze wspólne wartości i osiągnąć nasze wspólne cele, w szczególności we wschodnim i południowym sąsiedztwie Unii Europejskiej, Unia i jej transatlantyccy sojusznicy muszą wzmocnić swoje więzi. Dotyczy to polityki obronnej i NATO, współpracy przy egzekwowaniu prawa i walki z terroryzmem. W tym kontekście musimy odbudować zaufanie między naszymi służbami wywiadowczymi. Dzisiejsze wyzwania dla bezpieczeństwa są skomplikowane i nie można się nimi zająć bez wymiany informacji między naszymi służbami, w szczególności w celu rozbicia komórek terrorystycznych i organizacji przestępczych.

Musimy również pogłębić współpracę gospodarczą za pomocą Transatlantyckiego Partnerstwa w dziedzinie Handlu i Inwestycji (TTIP). TTIP to przede wszystkim głęboko polityczny instrument służący pogłębieniu więzi transatlantyckich. Jest to również ważny czynnik w przywróceniu zrównoważonego wzrostu Unii Europejskiej. Ważne jest, aby układ TTIP był przejrzysty i rozliczalny. Potrzebujemy również lepszej transatlantyckiej koordynacji naszych wysiłków w celu wsparcia bezpieczeństwa, praw człowieka, demokracji i rządów prawa w sąsiedztwie Unii Europejskiej. Dotyczy to przede wszystkim wspólnego podejścia do rosyjskiej agresji. Jednym z najważniejszych taktycznych celów Kremla jest osłabienie Zachodu przez wbicie klina między USA i Europę. Nie pozwolimy na to. Wręcz przeciwnie, konfrontacja z rosyjskim wyzwaniem wzmocni więzi łączące Europę i Amerykę. Pogłębione transatlantyckie stosunki gospodarcze będą miały pozytywny wpływ na światową gospodarkę i wzmocnią perspektywę lepszego światowego handlu i współpracy gospodarczej. Równolegle do wielostronnych negocjacji handlowych w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO) Unia Europejska zawarła dobrze wynegocjowane i zrównoważone umowy o wolnym handlu (FTA), przede wszystkim z kluczowymi partnerami handlowymi na świecie, takimi jak Kanada, Australia, Japonia, Chiny oraz państwa Mercosur. Poza TTIP te właśnie partnerstwa handlowe będą odgrywały decydującą rolę w przywróceniu Unii Europejskiej na drogę zrównoważonego i jakościowego rozwoju. Bardziej niż kiedykolwiek musimy potwierdzić wspólne wartości, na których zbudowane są USA i Unia Europejska. Przy wszystkich różnicach między Ameryką i Europą (a nawet między poszczególnymi państwami w Europie), kiedy przychodzi do wartości, powinniśmy podkreślać, co mamy ze sobą wspólnego, szczególnie w dzisiejszych czasach, kiedy dla wielu Zachód wydaje się być przyparty do muru. Ponadto partnerstwo transatlantyckie powinno stać się rdzeniem globalnej wspólnoty demokracji, zaprojektowanej, aby szukać wspólnych sposobów reagowania na autorytatywne wyzwania.

10.Wnioski

Rozpoznanie i nazwanie nowych zagrożeń dla naszego bezpieczeństwa i dla naszych wartości jest pierwszym krokiem do zajęcia się nimi. Dlatego też musimy być otwarci i realistyczni, jeśli chodzi o rozmiar tych nowych wyzwań płynących ze wschodu i z południa, zarówno w wymiarze globalnym jak i wewnątrz naszych własnych społeczeństw. Musimy widzieć, że klasyczne granice między polityką zagraniczną i wewnętrzną już nie obowiązują. Ponadto potwierdzamy i promujemy wartości, na których zbudowana jest nasza rodzina polityczna, a które w dużej mierze przyczyniły się do rozwoju Unii Europejskiej. Potwierdzamy nasz zamiar dokonania zdecydowanych postępów na drodze do unii politycznej ze wspólną polityką gospodarczą i fiskalną, wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa oraz ze wspólną polityką obronną.

W kolejnym kroku musimy zająć się konkretnymi regionami w sąsiedztwie Unii Europejskiej, które zawierają zagrożenia i nowe możliwości: Bałkanami Zachodnimi, gdzie Unia Europejska będzie musiała promować rozszerzenie, poprawiając przy tym regionalną stabilność i współpracę, wschodem, gdzie Unia Europejska i NATO muszą pomóc naszym przyjacielom oraz zareagować na rosyjską agresję; Turcją, gdzie powinniśmy w większym stopniu promować demokrację parlamentarną, aby zawrzeć bardziej stabilne partnerstwo; oraz Bliskim Wschodem i Afryką, regionem pogrążonym w zamęcie, w którym Unia Europejska będzie musiała bardziej aktywnie wspierać swoje wartości i unikać zagrożeń.

Na poziomie globalnym priorytetami pozostają rozwój i polityka klimatyczna, podczas gdy wsparcie dla wszystkich ruchów demokratycznych w celu przeciwstawienia się autorytaryzmowi i terroryzmowi powinno zyskać nowe znaczenie; wewnątrz Unii Europejskiej i jej państw członkowskich musimy powrócić do zrównoważonego rozwoju, skuteczniej zwalczać terroryzm i handel ludźmi oraz nielegalną imigrację, broniąc jednocześnie ze zwiększoną siłą liberalnej demokracji; w polityce obronnej musimy poważnie zacieśnić współpracę, a w ramach partnerstwa transatlantyckiego powinniśmy pracować nad odrodzeniem Zachodu. Ostatecznie, misja ochrony naszej Unii i promowania naszych wartości będzie zależeć od determinacji EPL do objęcia roli prowadzącego. Będziemy służyć przykładem, opierając się na naszych wartościach, pamiętając o sukcesach i porażkach oraz mając świadomość naszych silnych i słabych stron oraz naszych możliwości.

**If you have any question
you would like to ask
please contact us.**

Rue du Commerce 10
1000 Brussels

T +32-2-2854140

E connect@epp.eu